

Egy magas hegy csúcsán álló városhoz hasonlít ez a hely. Minden oldalról szakadék veszi körbe, ahol sziklák szabdalta vízesegek zúdulnak alá. Sejtelmesen zúgnak a mélybe. Meredek, borzasztóan erőteljes zuhatag. Nézem egy ideje, hogy honnan jöhet a víz. Egyértelműen a sziklaorom tetejéről, az épületek közül árad. Annyira félelmetes a látvány, mégis engem valamiért vonz.

Minél közelebb megyek, annál jobban ki tudom venni a ködpára mögül, hogy mennyire veszedelmes egy jelenség ez. Ennek ellenére egyre inkább érdekel. Érzékelem a figyelmeztetést a levegőben, mintha kiáltanának rám, hogy nem szabad beledugjam a kezem vagy alá álljak. De mégis annyira csalogat, hogy meg kell fogjam. Ahogy a vízsugarat nézem, könnyen lehet, leszakítja kezem, annyira erős a nyomása, de meg kell érintenem. Olyan a tapintása, mint a puha dérnek. Egyenesen kellemes a tenyeremen. Nagyon gyengéd a bőrömhöz. Habár továbbra is ugyanolyan intenzíven szakad, nekem mégsem árt. Egyre közelebb megyek, belelépek és átmegek rajta. Kipróbálom milyen mögébújni, aláállni és eláztatni magam egy másodperc alatt. Elképesztő! Tökéletesen elrejtve érzem magam a vízfal mögött. És milyen hűsítő, ahogy hullnak rám a cseppek! Megmagyarázhatatlanul jólesik beszippantani a párát. Az egész lényemet feltölti. Olyan érzés, mintha most élnék először igazán. Eddig talán csak túléltem ehhez képest.

Ekkor elhatározom, hogy meg kell keresnem, honnan érkezik ez az ár. Ebben a pillanatban a nagyvárosban találom magam a szikla tetején. Igazából nem is olyan hatalmas a mérete. Csak rengeteg ember tölti meg a tereket és szerte az utcákat, ettől tűnik olyan óriásinak.

Mindenhol kis patakok, áradások borítják a városka felszínét, mégsem látom, honnan jön a víz. Elképesztő vágyat érzek, hogy nekem meg kell találnom ennek a víznek a kiindulópontját. El kell mennem oda, ahonnan az egész ered. Csodás, hogy ihatok belőle, pancsolhatok benne, hisz bármerre megyek, ezzel találkozom. De ha annyira jó ez a víz, mennyivel jobb lehet a forrása! Nincs más választásom, nekem meg kell találnom, honnan származik.

Elindulok tehát, nincs más választásom. Nem maradhatok itt, töltögetve a kulacsomat az út menti kútból. Nyakamba veszem a várost. Egyből kapom figyelmeztetéseket jobbról-balról, hogy „veszélyes ez”, „még senki nem találkozott a forrással”. „Egyébként is örülj, hogy ihatasz belőle.” „Mit gondolsz, eddig senkinek nem sikerült megtalálni, majd pont neked fog menni? Ne ringasd magad illúziókba! Soha nem látta még senki. Aki eddig megpróbálta, mind belehalt, vagy depressziós lett. Vagy eltűnt, és soha többé nem láttuk. Veszélyes dolog ezzel kísérletezni. Minek kockáztatni, ha már vannak jól bevált csatornáink, amiből mindig jön elég! Időpocsékolás. Felesleges kockázat.

Veszélyezteted magadat. Az elhívásodat. Önző vagy. Csak magadra gondolsz, hogy milyen jó lesz neked! Közben pedig nem szolgálsz azok felé, akik szükségben vannak, mert elvagy a kis saját álmodozásoddal.”

De én annyira vágyom látni a forrást, hogy nem érdekel. A legtöbb jó szándékú tanácsot meg sem hallom. Olyan vagyok, mint az Énekek Énekében a lány, aki keresi a szerelmesét: „Meg kell, hogy mondjátok nekem!” „Nem láttátok, merre ment?” Egyre elkeseredettebb vagyok, de egyre boldogabb is egyszerre. Tudom, hogy nem élhetek anélkül, hogy a végére járnék ennek. De abban is biztos vagyok, hogy meg fogom látni azt, amire úgy vágyok. Olykor azonban akkora ez a sóvárgás, hogy szinte kiszakad a bensőm. Nyúlik és kiált a forrás felé. Bejárok minden sétányt és sikátort, fel-alá mászkálok a tereken, mint egy zavarodott. Remélve, hogy valami célravezető jelbe botlok valahol. Nem sokan értik, hogy mi a bajom. Amikor legutóbb hasonlót láttak, nem sok jó sült ki belőle, ismételtetik. Néhányan le is mondanak rólam. „Milyen szép elhívás várt rá, aztán megkattant a forrás dolog miatt. Kár érte. Sokra vihette volna. De hát ilyen, az, aki saját útjait járja.” Ügyet sem vetek rájuk. Annyira erősödik ez a vonzás, hogy alig jutnak el hozzám ezek a megjegyzések. Mintha érzéketlenné válnék rájuk. Mi több! Egyre kevésbé szégyellem ezt az örültségemet. Lassan menthetetlenné válik a helyzet. Bárkivel akadjak is össze jártamban-keltemben, könyörgök neki, hogy meséljen valamit a városról. Hátha tud valamit. Bármi lényegtelen is megteszi. Ki tudja, mi lendít majd a cél felé, vagy segít majd a nyomára bukkanni. Csak mondjanak egy pár ötletet! Néha-néha megragadom némelyik városlakót, és nem akarom elengedni, amíg nem ad tanácsot nekem. Valóban kezdem elveszteni a maradék eszemet is. Az egyik alkalommal, belesimpaszkodok egy kutyát sétáltató emberbe, és kérlelem, hogy jöjjön velem. Előfordul, hogy olyan erős ez a sóvárgás, hogy ordítanék. Akárkik jöjjenek is szembe velem, már messziről kiáltok, hogy „meg kell mondjátok nekem, hogy hol van! El kell áruljátok nekem! Találkoznom kell velem!„

Utamat számtalan kis erecske és beláthatatlan folyam keresztezi. Csak a folyásirányt sikerül megállapítani, de hiába megyek azzal szembe, nem jutok előrébb. Kimerültségtől összerogyva ülök a kövön a járda szélén. Ezen az utcán is kanyarog egy ág. Meg is nedvesíti a köpenyem szélét, ahogy elterülök. Nem zavar. Próbálok összeszedni a gondolataimat. Igaznak kell lennie ennek a kiindulópontnak, ha ennyire ellenállhatatlanul vonz magához. De elfogyott az erőm egy kicsit. Merre nem voltam még? Azt hiszem minden szegletet bejártam legalább háromszor. Hanyatt fekvé kémlelem az eget. Mekkora ragyogás van ott a város fölött! Szinte vakító. Eddig észre sem vettem. Jólesik belebámulni, még akkor is, ha alig bírok pár percig így lenni. El is felejttem, hogy hol járok és miért is vagyok úton. Egyszer csak bekattan. Az ott. A forrás az. Fényessége betölti az egész várost, minden fölött van.

Ahogy vizsgálom, a fényforrás környékén felfelé fordított arcok sorát pillantom meg. Egy egész kis sereg él a fényár felé fordulva. A vízesés, ami lezúdul a város szélén a szakadékba, az a szájukból jön. „Élő víznek folyamai fakadnak fel annak belsejéből.” Nem is gondoltam, hogy ez szó szerint értendő. Olyan, mintha kihányták magukból. Kitör belőlük. Olyan, mintha ezt tenné velük a rájuk vetülő ragyogás. Akárcsak egy szökőkút szobrából, ömlik a szájukból, s ez árasztja el az utcákat. Ez zúdul le, mint vízesés a város szélét jelölő szirten. Miközben nézik a Fényt, ami minden fölé van emelve, elkezd feltörni bennük a víz. Ő a forrás. Te vagy az. Téged szemlélnék, és ezért fakad fel bennük a folyam.

Újra eszembe jut, hogy miért vagyok elterülve az utca közepén. Én nem csak látni akarok, én nagyon közel akarok hozzád lenni, sóhajtok. Közben itt vagy. Érzem, hogy az a világosság, ami ott felülről sugárzik, ott csillog a karomon. Talán elég, ha én is csak nézek feléd, mint azok ott körülöttem. Felfelé fordítom a fejem. Hirtelen egyszerűen csak megértem, hogy velem vagy és közel vagy. Többé nem távolról látok. Itt vagy. Hallom, hogy mondod: „Nem, nem fogsz eltévedni. Nem fogsz kiégni. Nem leszel depressziós. Azért adtam beléd ezt a vágyat, mert én akarom. Tőlem van, hogy találkozni akarsz a forrással. És fogsz is, nem egyszer. Időnként rám fogsz bukanni. Nem azért, mert közben elveszítenél, hanem úgy fogsz felfedezni, ahogy eddig soha senki még. Meglepő leszel. Újra és újra rám fogsz találni. És köszönöm, hogy ezt akarod. Ezért van ez az olthatatlan sóvárgás benned. Miattam van. Én akarom így bemutatni magam neked. Ezerféleképpen. Csak maradj így! Arccal felfelé. Neked kell az eredeti, a kiindulópont, nem elégszel meg mással. Én vagyok az oka. Nem fogom alulmúlni a vágyaidat, ígérem. Számtalanszor rám fogsz bukanni. Ez nem egy keserves keresgélés lesz, hanem ünneplése annak, hogy mindennek én vagyok a forrása. Belém fogsz ütközni újra meg újra.

Ismét távolról látom a sziklán álló épületeket, a közöttük kanyargó folyókat és a főnről áradó fényt. Kissé kábultam figyelem, ahogy nagyvárosból zúdul ki a víz. Kettéhasítja a kőtömböket, óriási medret vájva magának. Azután elindul ki a városból, le a sziklaszirten, majd gigantikus zuhatag formájában zúdul alá a tengerbe. Megvan a forrás. Mindenhol van. És sehol. Ha magam keresem, sehol nincs. Ha abbahagyom a vergődést, szembe találok magam velem. Épp hozzám beszélsz. Szerintem csatlakozom ahhoz a társasághoz, akik arcukat felfelé fordítva élik az életüket. Hadd bugyogjon az a folyó!